

Sentencja

- 1) Artykuł 35 ust. 4 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi rząd tego państwa jest właściwy do powoływania i odwoływania prezesa krajowego organu regulacyjnego, o ile spełnione są wszystkie wymogi przewidziane w tych przepisach, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 35 ust. 4 i 5 dyrektywy 2009/72 należy interpretować w ten sposób, iż nie sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego, które w celu zagwarantowania ochrony interesu publicznego przewidują uczestnictwo przedstawicieli ministerstw tego państwa w niektórych postępowaniach taryfowych przed krajowym organem regulacyjnym, pod warunkiem że zagwarantowana jest niezależność decyzyjna tego organu, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 238 z 15.7.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha – Hiszpania) – WT / Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

(Sprawa C-448/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi – Dyrektywa 2003/109/WE – Artykuł 12 – Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego – Czynniki, które należy wziąć pod uwagę – Orzecznictwo krajowe – Nieuwzględnienie tych czynników – Zgodność – Dyrektywa 2001/40/WE – Wzajemne uznawanie decyzji o wydaleniu obywateli państw trzecich – Znaczenie]

(2020/C 271/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WT

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Guadalajara

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – zgodnie z jego wykładnią dokonaną w orzecznictwie krajowym poprzez odniesienie do dyrektywy 2001/40 – przewiduje wydalenie każdego obywatela państwa trzeciego posiadającego zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej jednego roku, bez potrzeby badania, czy ten obywatel państwa trzeciego stanowi rzeczywiste i dostatecznie poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego oraz bez uwzględnienia okresu jego zamieszkiwania na terytorium tego państwa członkowskiego, jego wieku, konsekwencji dla niego oraz członków jego rodziny, a także powiązań z państwem zamieszkania lub braku powiązań z krajem pochodzenia.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.